KIRIK TAÇ

MELTEM TANI

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Kırık Taç
Meltem Tanı

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-6130-99-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KIRIK TAÇ

Kafatasımı senin mezarına gömeceğim,
tekrar dirileceğimiz güne kadar kanımla sulayacağım seni…

Meltem Tanı

BAŞLANGIÇ

Kehanete göre; yüzyıllar önce Vernon Kasabası'na büyücülerin en güçlü ailesi olan Mariana Ailesi taşındı. Efsaneye göre; bu aile, kendilerini her türlü sıkıntı ve beladan korumak için güçlerini birleştirerek bir taç yaptı.

Taç, nerede bulunursa orayı koruyor; bulunduğu yere ne dert ne de sıkıntı gelmiyordu. Fakat tek bir şart vardı: Taç asla zarar görmemeli, asla kırılmamalıydı. Çünkü taç kırılır ya da zarar görürse yapılan büyüler terse döner ve aile sonsuza kadar tacın lanetiyle yaşamak zorunda kalırdı.

Taç kırıldı...

Ve Mariana Ailesi, kehaneti gerçekleştirene kadar lanetlendi.

HER ŞEY NASIL BAŞLADI?

Yaklaşık bir yıldır Vernon Kasabası'nda yaşanan cinayetler, Dedektif Stevens'ın dikkatini çekmişti. O civarlarda ne olup bittiğini hep merak etmişti ama bu, uzun bir süre sadece merak olarak kalmaya devam etti.

Yaşadığı yerden ayrılmak onun için kolay değildi; hâlâ devam eden bazı davaları vardı.

Fakat Vernon Kasabası'nda olaylar bitmiyor, her geçen gün daha da büyüyordu.

Son olarak kasabanın en köklü ailesi Mariana Ailesi'nden acı bir haber geldi. Ailenin küçük oğlu, beş yaşındaki çocukları, yaklaşık bir aydır kayıptı.

Dedektif Stevens, bu kaçırılma olayından sonra artık kaderin çağrısına kulak tıkayamaz olmuştu. Bir şeylerin onu çağırdığını biliyordu. Gitmeliydi... Gidecekti de.

Çünkü taç, böyle istiyordu.

Stevens, yaşadığı kasabadan bütün işlerini halletmiş olarak ayrılmayı planlıyordu ama kaderin çok daha farklı planları vardı.

Hiçbir davasını kaybetmemiş olmanın gururuyla yola çıkmış, yanına da en yakın dostu Arthur'u almıştı. Arthur, hem dedektifin yardımcısı hem de en yakın arkadaşıydı.

Dedektif, her şeyden habersiz arkadaşıyla yola çıktı.

Kader düğümünü attı, taç kehaneti başlattı.

Şimdi hikayeyi Stevens'dan dinleyeceğiz.

İLK DÜĞÜM

Her hikâyenin bir sonu vardır ama bu hikâyenin sonu, baştan yazıldı.

♕

Üç günlük yolculuk, sonunda sona erdi. Zorlu bir yolculuğun ardından Vernon'a varabilmiştik. İçimde tuhaf, çok tuhaf bir his vardı. Sanki biri beni buraya, bu kasabaya getirmek için görevliydi. Ta uzak yollardan adımı fısıldıyordu sanki birileri…*"Stevens... Stevens... Bana gel..."*

Uzun zamandır gördüğüm rüyalar artık beni delirtmek üzereydi. Karanlık, sisli bir ortamdan biri adımı seslenip duruyordu. Aylardır hep aynı şey:

"Stevens... Bana gel..."

Her sabah gözlerimi ter içinde açıyorum. Ateş basmış bedenimle ayılmaya çalışıyor, gördüğüm rüyaları anlamlandırmaya uğraşıyorum ama olmuyordu.Şimdi de ayaklarıma hükmedememiş, rüyalarımı bölen başka bir nedenin arkasına takılmıştım. Vernon Kasabası... Aklımdan bu düşünceleri geçirirken kasabanın tam ortasına kadar geldik. Artık inme vakti gelmişti. Bir süre misafir olacağımız bu kasabayı iyi tanımam gerekiyordu. Kasabanın tam ortasında indik.

Üç günlük bunaltıcı bir yolculuğun sonunda ayaklarımız yere değebilmişti. Arthur da benim kadar sıkılmış ve bunalmıştı, yine de gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

Buraya gelmeye karar vermeden hemen önce Mariana Ailesi'nden Bayan Elmira bana birkaç mektup gönderdi. Bayan Elmira'nın bir mektubunda şöyle yazıyordu:

"Dedektif Stevens, duymuş olacağınızı umut ediyorum ki küçük oğlum Henry kaçırıldı. Vernon'da bir yıldır yaşanan cinayetleri de hiç şüphem yok ki duymuşsunuzdur. Sizin başarınızı ta buralardan duyup adınıza gururlanıyoruz. Sizden rica ediyorum, oğlumu bulmam için buraya, evimize gelin. Sizi en güzel şekilde ağırlamak, misafir etmek isteriz. Size yalvarıyorum. Olumlu geri dönüşünüzü bekliyorum.

Saygılarımla,

Mariana Ailesi – Elmira."

Bu mektubu almadan önce de zaten gelmeye karar vermiştim ama ben buraya bütün davalara bakmaya, katili bulup adalete teslim etmeye gelecektim. Fakat Bayan Elmira'nın mektubu, her şeyi değiştirdi. Onlar buranın en köklü, en saygın ailesiydi. Onların davasına bakmak için gelmem, hem beni hem de arkadaşımı güvende tutacaktı. Mariana Ailesi'nin küçük oğlunu kaçıran ile bütün cinayetleri işleyen kişi hiç şüphesiz ki aynı kişiydi. O kişiyi bulmak için bir yerden başlamam gerekiyordu. Ben de başladım.

Buraya, Vernon'a kadar geldim. Tam kalabalığın ortasında, halkın en yoğun olduğu yerde indim. Dik ve kendimden emin duruşumla meraklı halkla göz göze geldim.

Arthur, üzerimizde gezen gözlerden rahatsız olmuş bir biçimde yanıma yanaştı.

"Stevens." dedi, sesindeki tonlamayı arttırarak.

Sanırım geleceğimiz çoktan duyulmuş ve bazılarını hiç mutlu etmemişti anlaşılan.Arthur'a hak veren gözlerle baktım. Ellerim cebimde, uzun paltomu yerlere sürterek geçtim kalabalığın arasından. Gözüme takılacak birini arıyordum. Kalabalığın içinden birkaç kişi ismimi söyledi.

"Şeref verdiniz, Dedektif. Şeref verdiniz!"

Sesler uğultulu bir şekilde kalabalıkta yükselmeye başladı. Gözlerimi meraklı kalabalığın üstünde gezdirirken yaşlıca bir kadın, onca kişiyi yararak yanıma geldi. Yüzünde mutsuz, hoşnutsuz bir ifade vardı.

Önümde durup uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerinde anlayamadığım bir kin vardı. Dudaklarından çıkan sözleri, içindeki öfkeyle birleştirip konuştu:

"Kadere inanır mısın, Dedektif?"

Her kelimesinin üzerine basmıştı. Hiç beklemediğim bu söz, kaşlarımı istemsizce kaldırdı. Ellerim hâlâ cebimdeydi, gözlerim ise benden oldukça kısa olan bu kadında. Burada beni ne kadar zorlu bir süreç beklediğini artık tahmin edebiliyordum.

Kendimden emin bir şekilde cevap verdim. Sesim oldukça gür ve kalabalığa meydan okurcasına çıkmıştı. Kafamı daha da dikleştirip gözlerimi başka yöne çevirdim.

"Hayır." dedim, kalabalığa doğru. "Ben kadere inanmam."

Yaşlı kadın sertçe yutkundu. Öyle ki gözleri alev alevdi. Dokunsam ağlar, bağırsam boğazıma yapışırdı. Bir adım geriye atıldım.

Bu yüzde beni ilk andan çeken bir benzerlik vardı; garip, çok garip hissetmiştim.

Kadın, yüzünde uzun duran gözlerimi görünce hemen geri çekildi. İki büklüm olmuş, beline elini koyarak hızla ayrıldı kalabalıktan.

"Evet." dedim, içimde tuttuğum havayı dışarı bırakırken. "Başladı bile."Arthur da aynı düşünceyle gözlerime baktı. Hâlâ soru sormaya devam eden insanları yarıp geçtik. Yolumuz hâlâ uzundu. Mariana Ailesi, kasabadan uzakta, adına Sis Tepeleri denen bir tepede yaşıyordu.

Arthur ile Sis Tepeleri'ne doğru yola çıktık. Hava o kadar soğuktu ki az daha dışarıda kalsak yok olacaktık. Tepelere doğru yaklaştıkça sisler artıyor, yollar daha da engebeli oluyordu. Yürüdükçe yürüdük, artık kar boyumuza kadar gelmişti. Buradan bakınca kasaba görünmüyordu bile.

Tamamen tepelere çıkmıştık artık.

Biraz nefes almak için durduğumuzda Mariana Köşkü tam karşımızda duruyordu. Boyumuza kadar gelen karlara bata

bata ilerlemeye devam ettik. Köşkün tam önüne geldiğimizde, evin hizmetçisi olduğunu tahmin ettiğim kişi haricinde kimse yoktu. Oysaki bütün aileyi burada bekliyordum.

Muazzam görünüşüyle, ıssız ve sisli tepelerde bile bu kadar güzel görünen bu eve bir kez daha baktım. Gerçekten çok güzel bir köşktü.

Evin hizmetlisi bizi nazikçe içeri davet etti. Uğultusu artan rüzgâr, yerdeki tüm karı evin içine doldurmadan, Arthur'un kolundan tutarak içeri girdik.

Arthur hâlâ telaş içindeydi. Hizmetlinin gösterdiği uzun yolda yürürken bir an duraksadı, koluma hızla yapışarak eliyle duvarı işaret etti. Ben hâlâ üzerimdeki karları silkelerken, koluma yapışan elle irkilip adımlarımı yavaşlattım.

Bir elim paltomun ucundaki karlarda, bir elim ise havada kalmıştı. Hızla Arthur'un gösterdiği duvara çevirdim kafamı.

Duvarda "Mariana Ailesi" yazılı bir yazı vardı. Yazının hemen altında da bir tablo asılıydı.

Arthur'un neye takıldığını anlamaya çalışırken birkaç saniye öylece kaldım.

Sorumu sormak için hazırlanıyordum ki Arthur konuşmasına devam etti:

"Kasabada seninle konuşan yaşlı kadına ne kadar benziyor?"Parmağıyla işaret ettiği kişiye baktım. Birkaç saniye gözlerimi kıstım.

Bu, çok güzel ve çok genç bir kızdı. Ama gerçekten de benimle konuşan o tuhaf kadına çok benziyordu.

Dikkatle bakmayı sürdürürken odanın içinde bir hareketlenme oldu. Kafamı hızla seslere doğru çevirdiğimde, Mariana Ailesi tam karşımda duruyordu.

UZAKLARDAKİ SES

Dışarıdan daha şiddetli bir fırtına kopuyordu yüzünde

...

Bir anda nefesimin kesildiğini hissettim. Sanki sımsıkı pencereler bir anda açıldı, rüzgâr içeriye bütün karı taşıdı. Her yer kararadı, şöminede yanan ateş titredi, ellerim boşaldı… Kasabaya ilk indiğimde olduğu gibi tuhaf, çok tuhaf hissettim yine.

Yere kadar uzanan paltomun içinde gerim gerim geriliyor, yüzüme düşen endişeyi hışımla gizlemeye çalışıyordum. Fakat çabam yersiz görünüyordu.

Arthur, hemen önünde dikildiği tablodan geri çekilip yanıma geldi. O da benim kadar gerilmişti. Sanki suçüstü yakalanmıştık. Her ne kadar gerginliğimi gizlemek istesem de Bayan Elmira, bu çekingen bakışlardaki garipliği ilk anda fark etti.

Uzunca kirpiklerimin gölgesi yüzüme düşüyor, dudaklarım bu karanlık salonun içinde kükreyerek açılmaya hazırlanıyordu. Mariana Ailesi tam olarak karşımda duruyordu. Başımı güvenle dikleştirerek Bayan Elmira'ya doğru bir adım attım. Bu, oldukça öz güvenli ve güçlü bir adımdı. Az önceki gerginliğimden ufak bir kırıntı bile görünmüyordu şu an yüzümde. Kocaman, iri gözlerimin içine dikkatle bakan Bayan Elmira'ya rağmen ihtişamlı duruşumu bozmadım. İçimde gittikçe büyü-

yen bir kasvet belirdi. Yine de ayaklarımı yere sertçe dayamış, koluma yaslanan Arthur'dan destek alıyordum.

Bayan Elmira, yüzündeki meraklı görüntüyü bir kenara itip beni ve Arthur'u içten bir şekilde selamladı. Her ikimiz de bu içten selama karşılık verdik. Bayan Elmira, gülümsemesine devam ederken farklı bir odaya açılan kocaman bir salondan ilerletti bizi. Gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı görünüyordu. Günlerdir hiç durmadan ağladığını anlamak güç değildi. Yaşına rağmen yüzü resmen eskimiş, buruşmuştu.

Bayan Elmira'nın davet ettiği odaya doğru ilerlerken kimse konuşmadı. Ortada müthiş bir sessizlik vardı. Bu sancılı sessizliği şu an için bölen tek şey Arthur'un kırk altı numara ayakkabılarıydı.

Salonun tam ortasına gelince Bayan Elmira duraksadı. Bizim için içecek bir şeyler istedikten sonra şömineye yakın bir tarafta oturmak için yer gösterdi bize. Arthur denileni yaptı, ben ise Arthur'dan birkaç adım geride kalmıştım. Gösterilen köşede yerimizi aldık.

Konuşmanın sakin ve ağır ilerleyeceğini tahmin ederken içeriye uzun boylu, zarif bir bayan girdi. Bu, az önceki tablodaki kızdı. Bakışlarını yerde tutarak odanın bir köşesine doğru ilerledi. Bayan Elmira, beni on yedi yaşındaki diğer oğluyla karşılamayı tercih etmişti.

Bu ortanca çocuğun üstümde gezen asi bakışlarına aldırmadan içeri giren bayandan gözlerimi ayırdım. Beklediğim şey, akıllıca bir tanışmaydı ama beklediğim gibi olmadı. Ba-

yan Elmira bir anda yerlere kapanarak ellerime yapıştı. Gözle görünür bir ıstırabın içindeydi. Küçük çocuğunu kaybetmiş olmanın derin üzüntüsüyle bana yalvarmaya başladı. Gözleri dolu dolu yerlere boşalıyor, kesilmiş sesiyle zar zor konuşmayı deniyordu.

Böyle bir şey beklemiyordum. Afallamış yüzümü alelacele dışarıda kopmaya hazırlanan fırtınaya diktim. Pencere boyunca çekilmiş perdeler, koca salonun büyük bir kısmını karanlığa bürümüştü. Bir anlığına dağılan dikkatimi hemen topladım. Bayan Elmira hâlâ dizlerimin ucunda ağlıyordu.

Adının Vera olduğunu öğrendiğim bu bayan, koşarak annesini kaldırdı. İkisinin de yüzünde gözle görülür bir hüzün vardı. Ne yapacağımı bir anlığına bilemedim. Evin diğer oğlu da annesini yerden kaldırmak için gelince ben de ayağa kalktım. Bayan Elmira, yakındaki ilk koltuğa bıraktı kendini. Bedeni taş gibi bir ses çıkarmıştı koltuğa değince. Hüznü gözlerinden damlıyordu âdeta.

Ne yapacağımı bilemedim. Buraya gelmeden önce bu aile hakkında çok araştırma yapmıştım. Mesela evin babası üç yıl önce ölmüştü ama neden öldüğü bilinmiyordu. Haklarında birçok şey bilinmiyordu, kasabanın en ücra noktasında yaşıyorlardı. Kimseyle fazla görüşmüyor, kimseyi de evlerine fazla davet etmiyorlardı. Tek bilinen, oldukça zengin ve bilindik bir şöhrete sahip olmalarıydı.

Dışarıda tekrar yağmaya hazırlanan kar, bulutları karartmaya devam ediyor, rüzgâr şiddetini pencere aralarından sızarak belli ediyordu. Ben ise ne yapacağımı bilemez hâlde ka-

fama üşüşen düşüncelerden sıyrıldım. Müthiş bir kararlılıkla "Bulacağım." dedim.

Bayan Elmira, büyüyen gözleriyle beni izlemeye başladı. Ayağa kalkarak cümleme iyice bastırdım. "Oğlunuzu mutlaka bulacağım." dedim ve içimden ekledim. ***"Ölmüş bile olsa."***

Çünkü bence çocuk çoktan ölmüştü. Ellerim cebimde, öylece kaldım birkaç dakika. Tekrar yerime oturduğumda hizmetlilerden biri şömineye odun atıyordu. Bu birkaç saniye sürdü.

Tekrardan toplanan dikkatimle içeride konuşulan sohbetten ayrıştım. Kafamın içi uğulduyordu. Neden bilmiyorum ama bu evde ve bu ailede garip bir şeyler vardı. *"Hatta…"* dedim içimden. *"Bence katil burada."*

Bir anda Bayan Elmira'nın seslenişiyle irkildim.

"Daldınız, Bay Stevens."

"Evet." dedim ellerimi ovuşturarak. Sanki yakalanmış gibiydim.

Bayan Elmira, ayağa kalkarak bana doğru birkaç adım attı. "Ah." dedi sesini titreterek. "Acımız o kadar büyük ki... Affedin lütfen."

"Bu kızım Vera, tanıştırayım." diyerek odanın en ışıksız tarafına doğru çevirdi başını.

Bayan Vera, oturduğu yerden hiç kımıldamadan sadece gözlerimin içine baktı. Oldukça üzgün görünüyordu. Kumral teninin üstüne bir beyazlık çökmüş, zorla açık duran gözleri oldukça solgun görünüyordu.

Bakışlarım üzerinde kalmaya devam edince yerinden kalkarak karanlıktan sıyrıldı ve salonun ışık vuran kısmına doğru hareket etti. Hareketleri çok yavaş ve cansızdı. Öyle ki ölmek üzereydi sanki.

Üzerindeki mavi buz rengi elbisesinin içinde hasta gibi görünüyor, odanın daha ışıklı yerine geçtikçe solgunluğu daha da artıyordu. Ben, artık tamamen görüş açımı dolduran Vera'dan gözlerimi ayırırken Bayan Elmira, on yedi yaşındaki oğlunu tanıştırmak için yanına çağırdı.

O sırada dev gibi bir ağaç, dışarıdaki rüzgârdan savruldu. Salondaki herkes birazcık korkmuştu ama bu çok uzun sürmedi.

Kısa bir süre sonra tanışma merasimi devam etti. Odanın hemen bitiş noktasına yakın bir köşede duran evin diğer oğlu, annesinin isteğini hışımla geri çevirdi. Oldukça asi ve sinirli bir gençti.

Siyah gözleri, yüzüne vahşi bir görüntü katıyordu. Uzunca bir an gözlerini üstümden çekmedi. Öyle ki beni öldürecek sandım. Oğlunun bakışlarını fark eden Bayan Elmira, şöminenin tam sağında kendine yer bulup çocuğu Henry hakkında birkaç bilgi ve kaçırıldığı gün hakkında bir şeyler anlatmaya başladı.

Söylenen her şeyi pürdikkat dinledim. Dışarıda göğü kaplayan bulutlar artık boşalmış, şiddetli bir fırtına başlamıştı.Koca köşkün çatısına inen iri damlalar; evin içerisinde uzunca yankı yapıyor, şöminede yanan ateşi titretiyordu. Kapı aralarından

Kadere inanmayabilirsin ama kader, gerçekleşmek için senin ona inanmanı beklemez.

Dedektif Stevens, Vernon Kasabası'nda işlenen cinayetleri araştırmak için arkadaşı Arthur'la yola çıktığında başına geleceklerden haberi yoktu.

Yaşlı kadın, kasabanın ortasında ona şöyle söyledi: "Kadere inanır mısın, Dedektif?"

Stevens, dik duran başını hiç eğmemişti bile. "Hayır." dedi. "Ben kadere inanmam." Bunu kükrer gibi söylemişti. Öyle ki onu izleyen bütün kalabalığa meydan okuyordu sanki.

Ama Dedektif, onu buraya getirenin de kader olduğunu bilmiyordu. Kanla yazılmış bir kaderi kanla doyurabilirsin. Birbirinden kilometrelerce uzak iki hayatı, acımasızca birleştiren bir lanetten henüz hiç kimsenin haberi yoktu.

Dedektif'in inanmadığı kader, çoktan gerçekleşmeye başlamıştı bile.

Lanetini kaldırsın diye kanla sulanan tacın, Stevens için korkunç planları vardı .

Peki ama neden Stevens?

9 786256 130999